

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ที่มีต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ที่มีต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาลในด้านจำนวนและการดำเนินการ สมมุติฐานของการวิจัย คือ หลังการทดลอง เด็กกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์สูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบปกติ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตพัฒนา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2555 กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 3 ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 44 คน โดยแบ่งเป็นอนุบาลชั้นปีที่ 3/1 จำนวน 23 คน เป็นกลุ่มทดลอง และอนุบาลชั้นปีที่ 3/2 จำนวน 21 คน เป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาล และแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาลในกิจวัตรประจำวัน

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง ครั้งละ 1 สัปดาห์ และแบบสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาลระหว่างการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน

การวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ 1) การวิเคราะห์ค่าสถิติของคะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์ โดย เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2) วิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับพฤติกรรมความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาล

สรุปผลการวิจัย

หลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ พบว่า

1. กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์สูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์ สูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ที่มีต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาล ผู้วิจัยมีประเด็นอภิปราย ดังนี้

1. การตรวจสอบความรู้เดิมของเด็กเป็นสิ่งจำเป็นก่อนการจัดประสบการณ์คณิตศาสตร์
ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือเพื่อทดสอบความรู้เดิมของเด็กก่อนการทดลอง คือ แบบทดสอบความสามารถทางคณิตศาสตร์ โดยนำแบบทดสอบไปหาคำอ่านจําแนก แต่ไม่ได้หาคำความยาก เมื่อนำแบบทดสอบไปใช้ พบว่า คะแนนความสามารถทางคณิตศาสตร์ pre-test ของกลุ่มทดลองมีคะแนนค่อนข้างสูง จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ก่อนการจัดประสบการณ์ครูต้องรู้ว่าเด็กควรได้เรียนรู้เรื่องใด สาระใดที่จำเป็นและสิ่งสำคัญเด็กมีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์มากน้อยเพียงใด สอดคล้องกับ Charelesworth (2005) กล่าวว่า หลักการจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ที่มีประสิทธิภาพนั้นครูจำเป็นต้องมีความเข้าใจว่าอะไร สิ่งใดที่จำเป็น และท้าทาย ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ และควรควรนำข้อมูลจากการประเมินผลมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการจัดประสบการณ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ลักษณะของการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ที่ส่งผลต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็ก

การจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนเพื่อสร้างประสบการณ์ตามสาระการเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์และเนื้อหาสาระตามหน่วยการเรียนรู้ ผ่านการเล่านิทานและการแสดงละครสร้างสรรค์ ซึ่งพบว่า ลักษณะของการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ที่ส่งผลต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ ดังนี้

2.1 ละครสร้างสรรค์เน้นกระบวนการมากกว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

การจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ ยึดแนวปฏิบัติของละครสร้างสรรค์ ที่เน้นกระบวนการในการแสดงละครหรือแสดงบทบาทของเด็ก มากกว่าผลของการแสดง เมื่อเด็กสมมติตนเองเป็นตัวละครในเรื่องจะมีส่วนช่วยให้เด็กเข้าใจความรู้สึกการกระทำ และจดจำ เรื่องราวต่างๆ ไปพร้อมกับเนื้อหาระที่ได้อ่านรู้ผ่านการเล่นละครได้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้เด็กสามารถจดจำเรื่องราวต่างๆ ในนิทานและเนื้อหาระด้านคณิตศาสตร์ที่แทรกอยู่ในนิทานได้ดี สอดคล้องกับ Heining (1993) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ผ่านละครมีวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม ช่วยเพิ่มความมั่นใจในตนเอง รวมทั้งเกิดพัฒนาการด้านภาษา การคิดวิเคราะห์ และการแก้ปัญหาในขณะลงมือปฏิบัติกิจกรรม

2.2 เทคนิคละครสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก

เทคนิคละครสร้างสรรค์ที่ใช้ในชั้นแนะนำการแสดงละครส่วนใหญ่เด็กสามารถปฏิบัติได้ เช่น เทคนิคภาพหยุดนิ่ง เทคนิคการใช้สถานการณ์ชวนคิด และเทคนิคการจุดประกายความคิด ในช่วงสัปดาห์แรกๆ ของการจัดประสบการณ์ เด็กส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติได้ และเมื่อถึงสัปดาห์สุดท้ายของการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ เด็กทุกคนสามารถปฏิบัติได้ เนื่องจากเด็กมีพื้นฐาน ความรู้และพัฒนาการที่เหมาะสมสำหรับการใช้เทคนิคเหล่านี้ อีกทั้งผู้วิจัยประยุกต์ใช้เทคนิคเหล่านี้ตามความเหมาะสมและสถานการณ์ในละคร สอดคล้องกับ Schumacher (2012) ที่กล่าวว่า การใช้ละครสร้างสรรค์ ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคของละครสร้างสรรค์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และพัฒนาการของเด็ก จึงจะส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

2.3 นิทานที่สอดแทรกสาระคณิตศาสตร์

การเล่าเรื่องราวที่มีการสอดแทรกภาษาทางคณิตศาสตร์เข้าไปในนิทาน ให้เด็กได้จดจำและคุ้นเคยกับความหมายของคำผ่านการแสดงพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง เมื่อเด็กเข้าใจความหมายและคุ้นเคยกับภาษาคณิตศาสตร์จากนิทานที่ได้ฟังช่วยให้เด็กมีความสนุกกับการฟังนิทานคณิตศาสตร์ที่ครูเล่า สามารถสร้างจินตนาการและเกิดภาพ ชื่นในใจ รวมทั้งเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอดแทรกไว้ในเรื่องได้ สอดคล้องกับ Mendizza และ Pearce (2001) ที่กล่าวว่า การฟังนิทานเป็นการเปิดโลกภายในของเด็กเป็นแรงเสริมให้สมองทำงานโดยอัตโนมัติและสร้างความคิดของเด็กให้ตอบสนองต่อคำศัพท์ต่างๆ ที่ได้ยินจากนิทาน สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อการขยายโครงสร้างของสมองในการสร้างความรู้ใหม่ของเด็กได้ดีมากยิ่งขึ้น

2.4 การใช้คำถามเพื่อเชื่อมโยงสู่การอภิปรายกลุ่ม

คำถามมีส่วนสำคัญในการกระตุ้นให้เด็กคิดวิเคราะห์ ค้นหาคำตอบตามประเด็นคำถามที่ผู้วิจัยใช้กระตุ้นความคิดและระดมสมองของเด็กในการอภิปรายกลุ่ม ทั้งกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย โดยใช้คำถามระดับต่างๆ และแทรกคำศัพท์ทางคณิตศาสตร์ที่สอดคล้องกับเรื่องราวที่ฟังได้มากกว่าการจัดประสบการณ์แบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับ Carpenter (1985) ที่กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ครูสามารถส่งเสริมทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็ก คือ การเปิดโอกาสให้เด็กได้ตอบคำถาม อภิปราย สนทนา ระดมสมองพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาทางคณิตศาสตร์งานวิจัยทางคณิตศาสตร์ และกระตุ้นให้เด็กแก้ปัญหาด้วยตนเอง และสอดคล้องกับ Scheiver (1991) ที่กล่าวว่า คำถามเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กและสามารถพัฒนาให้เด็กได้ใช้กระบวนการคิดคำถามที่ดีจึงมีคุณค่าเทียบเท่ากับการสอนที่มีประสิทธิภาพ

2.5 การเรียนรู้ในทัศนทางคณิตศาสตร์อย่างเป็นรูปธรรม

ละครสร้างสรรค์ทำให้เด็กเข้าใจในทัศนทางคณิตศาสตร์อย่างเป็นรูปธรรม โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงบทบาทของตัวละครตามนิทานคณิตศาสตร์ที่ได้ฟัง เพื่อย้อนระลึกถึงเรื่องราวต่างๆ และถ่ายทอดความคิดของตนเองผ่านการแสดงบทบาทเป็นตัวละครในเรื่องอีกครั้ง ซึ่งการสื่อความคิดในลักษณะนี้ช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวเข้ากับความเป็นจริงตามธรรมชาติรอบตัวได้ สามารถเชื่อมโยงความรู้และความคิดเข้าด้วยกันได้อย่างดี สอดคล้องกับ นิตยา ประพุดติกิจ (2541) ที่กล่าวว่า เมื่อเด็กได้แสดงบทบาทในละครจะสามารถระลึกถึงเรื่องราวต่างๆ ทำให้เด็กได้ใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ผ่านการเล่นสมมติเชิงสัญลักษณ์ ที่ช่วยเด็กให้เริ่มรู้จักการใช้ความคิดในภาพและจินตนาการเข้ามาเกี่ยวข้องกับการสื่อความคิดของตนเอง

3. พฤติกรรมของเด็กที่เกิดจากการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์

การจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ นอกจากจะส่งผลต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กแล้ว ยังสามารถพัฒนาเด็กในพฤติกรรมด้านอื่นๆ ได้ ดังที่ผู้วิจัยสังเกตพบพฤติกรรมต่างๆ ของเด็ก ในระหว่างการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ และการปฏิบัติกิจกรรมในกิจวัตรประจำวันของเด็ก ดังนี้

3.1 ความคงทนและการประทับของความรู้ในตัวเด็ก

การจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์นั้นช่วยส่งเสริมให้เด็กจดจำเรื่องราวในนิทานและสาระการเรียนรู้ที่แทรกอยู่ในนิทานไปพร้อมกัน เมื่อเด็กพบเจอสถานการณ์หรือปัญหาที่มีความคล้ายคลึงกับเรื่องราวในนิทาน เด็กจะสามารถระลึกได้และสามารถใช้การแก้ปัญหา

ของตัวละครที่เกิดขึ้นตามเรื่องราวเป็นตัวแทนในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และจากการสังเกตพฤติกรรมความสามารถทางคณิตศาสตร์ที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำกิจกรรมประจำวัน พบว่า หลังจากที่เด็กเรียนรู้เรื่องราวและสาระการเรียนรู้เรื่องที่กำหนดผ่านไปแล้ว เด็กสามารถแสดง พฤติกรรมที่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ดังกล่าวในการทำกิจกรรมประจำวันทันทีภายในสัปดาห์ ที่เรียนรู้ ขณะเดียวกันมีเด็กอีกจำนวนหนึ่งที่แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ที่เรียน ผ่านไปแล้วในสัปดาห์ต่อไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการแสดงละครเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถทำให้ ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดี กล่าวคือ เด็กสามารถจดจำเนื้อหาสาระการเรียนรู้ได้ดี แม้ว่าเวลาจะผ่านไป ช่วงหนึ่งแล้วความรู้จากการเรียนรู้ผ่านการแสดงละครยังคงทนและประทับอยู่ในตัวเด็ก จึงสามารถ แสดงพฤติกรรมความสามารถเพื่อแก้ปัญหาตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้ สอดคล้องกับ Dale (อ้างถึงใน ปาริชาติ จึงวิวัฒนาภรณ์, 2547) ที่กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการแสดงละคร แม้ เวลาจะผ่านไปอย่างน้อย 2 สัปดาห์ ผู้เรียนสามารถจดจำได้ถึงร้อยละ 90 จึงจัดเป็นวิธีการเรียนรู้ที่มี ประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับ San (1991) ที่กล่าวว่า ละครเป็นวิธีการเรียนการสอนที่ให้ผลผลิตในแง่ของการเรียนรู้ที่ยาวนาน และมีความสัมพันธ์ในการสร้างบุคคลกับโลกภายนอก เพราะมีโครงเรื่อง เป็นตัวนำ มีตัวละครและการแสดงพฤติกรรมเป็นต้นแบบให้เกิดการเชื่อมโยงความรู้และความเข้าใจ ดังนั้น การเลือกเทคนิคที่เหมาะสมในการแสดงละครสร้างสรรค์สามารถให้เกิดผลการเรียนรู้ที่คงทน และช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงละครได้อีกด้วย

3.2 ความสามารถทางคณิตศาสตร์ที่แสดงออกในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน

เด็กสามารถประยุกต์ใช้ความรู้คณิตศาสตร์ที่ได้เรียนรู้ มาใช้ในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน หรือแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยเชื่อมโยงเนื้อหาการเรียนรู้สู่การปฏิบัติ เช่น การเล่นอิสระ ในมุมวิทยาศาสตร์ โดยเด็ก 2 คน พุดคุยและกำหนดจำนวนสัตว์ต่อกรง โดยหยิบสัตว์ 1 ตัว วางใส่ กรงสัตว์ 1 กรง แสดงถึงสาระคณิตศาสตร์เรื่องการจับคู่หนึ่งต่อหนึ่ง จากเหตุการณ์ดังกล่าว แสดงให้เห็นได้ว่าเด็กแสดงออกถึงความสามารถทางคณิตศาสตร์ตามสาระคณิตศาสตร์ที่เรียนรู้ ในการปฏิบัติ กิจกรรมต่างๆ และในกิจวัตรประจำวัน สอดคล้องกับ Walle (1994) ที่กล่าวว่า การเรียนคณิตศาสตร์ จำเป็นต้องความหมาย และสอดคล้องกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของเด็ก เพื่อช่วยส่งเสริมให้เด็กตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนคณิตศาสตร์ในการดำเนินชีวิตของตนเองมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยสังเกตพบการแสดงความสามารถทางคณิตศาสตร์หลายๆ เรื่องในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน แต่ยังมีสาระคณิตศาสตร์บางเรื่องที่ไม่สามารถพบได้ในการทำกิจกรรมหรือในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ได้แก่ การใช้ตัวเลขแสดงจำนวน การอ่านและเขียนตัวเลขฮินดูอารบิก และตัวเลขไทย อาจเนื่องมาจากสาระเหล่านี้เป็นเรื่องที่เด็กไม่ค่อยได้นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน หรือสถานการณ์ การดำเนินชีวิตประจำวันของเด็กไม่เอื้อให้เกิดการแสดงพฤติกรรมนี้ แต่อาจพบในช่วงการจัดประสบการณ์ หรือการทำกิจกรรมตามคำสั่งหรือตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ในขณะที่สาระคณิตศาสตร์เรื่องอื่นๆ ที่สังเกตพบในชีวิตประจำวัน เป็นเรื่องง่ายๆ เกิดขึ้นได้ในหลายสถานการณ์ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เอื้อต่อการแสดงความสามารถทางคณิตศาสตร์ เช่น การนับถอยหลังในการเล่นซ่อนหา การนับจำนวนและเปรียบเทียบไม้บล็อกในการเล่นมุมบล็อก สอดคล้องกับ นิติยา ประพฤติกิจ (2541) ที่กล่าวไว้ว่า คณิตศาสตร์ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นและพบเห็นได้รอบตัวเด็ก ชีวิตเราเกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์มากมาย แม้แต่การพูดคุยของเด็กที่มักได้ยิน ก็มีการเปรียบเทียบ การวัด การจัดประเภท และตัวเลข

3.3 ความกล้าแสดงออก

การเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์นั้น เกิดขึ้นในสถานะที่เด็กรู้สึกปลอดภัย ผ่อนคลาย สบายและสนุกสนานช่วยส่งผลให้เด็กมีความกล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรมต่างๆ ได้ดี เช่น มีความมั่นใจโดยการยกมือขอตอบคำถาม อาสาเป็นตัวละครที่ตนเองอยากแสดง กล้าพูดอภิปรายผลหรือแสดงความคิดเห็นต่อการแสดงบทบาททั้งของตนเองและผู้อื่นในด้านดีและสิ่งที่เห็นว่าควรปรับปรุง เป็นต้น เนื่องจากสถานะการเรียนรู้แบบนี้ เด็กจะไม่ถูกสกัดกั้นทางความคิด และได้รับการฝึกให้เสนอความคิดเห็นหรือคำตอบของตนเองในการอภิปรายกลุ่มทั้งในกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551) ที่กล่าวว่า การที่ครูกระตุ้นให้เด็กได้แสดงออกในการคิดและการทำกิจกรรมอย่างอิสระ ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมความกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น เพราะการทำกิจกรรมในลักษณะที่มีอิสระทางรูปแบบของกิจกรรมนั้น คำตอบหรือความคิดเห็นต่างๆ ที่แสดงออกมานั้นจะมีหลากหลาย ไม่มีถูกผิดที่ชัดเจน ดังนั้นเมื่อเด็กได้ฝึกฝนให้ยอมรับฟังความคิดเห็นและความแตกต่างของความคิดในสถานการณ์ลักษณะนี้มากขึ้น ช่วยให้เด็กกล้าตอบหรือแสดงความคิดเห็น มีความมั่นใจในตนเอง มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และภาคภูมิใจในตนเอง เพราะเชื่อว่าตนเองสามารถทำได้ ไม่กลัวตอบผิดหรือรู้สึกอายเมื่อต้องเสนอความคิดกับคนอื่น จึงส่งผลให้เด็กมีความสุขในการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้ในการจัดประสบการณ์แบบปกติ

3.4 การมีสมาธิและความสนใจในการทำกิจกรรม

เด็กมีสมาธิและความสนใจในการทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากละครหรือนิทาน เป็นสิ่งที่เด็กให้ความสนใจ และเป็นสิ่งเร้าที่ช่วยส่งเสริมสมาธิ ทำให้เด็กสามารถฟังหรือให้ความสนใจในการทำกิจกรรมยาวนานขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงของการดำเนินกิจกรรมในชั้นเล่านิทาน และชั้นแสดงตามบทบาท เด็กจะให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Rothman (2006) ที่กล่าวว่า การเล่านิทานและการแสดงท่าทางจากนิทานช่วยให้เกิดการมีส่วนร่วมในเรื่อง ส่งผลต่อการทำกิจกรรมของเด็กให้มีสมาธิในการชมและสนใจเรื่องราวต่างๆ ได้เป็นเวลานานมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์

1.1 สื่อ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์

ครูควรเลือกสื่อที่มีความหลากหลาย ใช้ประสาทสัมผัสรับรู้ มีพื้นผิวสัมผัสที่แตกต่าง สามารถดึงดูดความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดประสบการณ์ในเรื่องหา ด้านคณิตศาสตร์ที่เป็นเรื่องที่ต้องใช้สื่อที่เป็นรูปธรรม เพื่อให้เด็กสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย

1.2 ทักษะการใช้สื่อประกอบการเล่านิทาน

ครูควรฝึกฝนการใช้ลีลาและน้ำเสียง การใช้ภาษาท่าทางเพื่อสื่อสารอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ มีความสำคัญมากในการสร้างความเข้าใจและเรียนรู้เนื้อหาสาระที่ต้องการได้ดียิ่งขึ้น

1.3 บรรยากาศของการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์

ครูควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ทำให้เด็กรู้สึกปลอดภัย อบอุ่น เป็นกันเองแต่จริงจัง เพื่อให้เด็กทุ่มเทสมาธิให้การแสดง

1.4 การสร้างบุคลิกภาพที่ดีในการแสดง

ครูผู้สอนต้องมีบุคลิกภาพดี ในด้านการใช้คำพูด สามารถแสดงออกทางสีหน้า การใช้ท่าทางสื่อสารกับเด็กเพื่อสร้างแรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำรูปแบบการจัดประสบการณ์โดยใช้ละครสร้างสรรค์ไปใช้กับเด็กระดับชั้น

ต่างๆ และสาระการเรียนรู้ชั้นต่อไป

2.2 นอกจากเนื้อหาคณิตศาสตร์เรื่องจำนวนและการดำเนินการแล้วน่าจะมีการนำละคร

สร้างสรรค์ไปใช้กับเนื้อหาคณิตศาสตร์อื่น เพื่อให้ครอบคลุมความสามารถทางคณิตศาสตร์ด้านอื่นๆ ด้วย

2.3 ควรมีการจัดโปรแกรมการอบรมให้ความรู้เรื่องการจัดประสบการณ์โดยใช้
ละครสร้างสรรค์กับบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัย เช่นครูผู้สอนระดับอนุบาล
ผู้ปกครอง บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ละครสร้างสรรค์ให้กับเด็กวัย
อนุบาล และนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านต่างๆ ของเด็กซึ่งต้องอาศัยการฝึกอย่างต่อเนื่อง
และสม่ำเสมอต่อไป